

Елин Пелин

Приказка за пуяка

Веднъж пуякът станал цар.

Разположи се той в своя дворец, яде, пие, радва се на честта си и на царската си челяд. Всичко си имаше той – министри, придворни, слуги, слугини. Само едно му липсваше – нямаше си придворен певец, който да го весели и да му пее в честити царски дни и на големи празници.

Тогава пуякът издаде заповед да се съберат в двореца му всички хвъркати певци, та да избере измежду тях придворен певец.

Чули-нечули царската воля, ето че заприиждаха в двореца от всички страни прочути и неизвестни певци, малки и големи. Жълтунката, чучулигата, пъстрата кадънка, гълъбът, гургулицата, кукувицата, сойка-та, свраката, гарванът, петелът, гъската, врабчето, скромното славейче и безброй още певци и певици изпълниха царския дворец.

Разположи се негово величество пуякът на своя трон, а до него богопомазаната му царица, пуйката, и певците един по един почнаха да показват своето изкуство.

Най-напред запя врабчето, по него се заредиха всички и най-после славейчето. Пуякът ги изслуша с дълбоко царско внимание, но нищо не разбра. Неговият вкус беше си останал просташки, какъвто си бе, и царското достойнство не бе притурило нищо на ума му.

Като ги изслуша всичките, пуякът се замисли и каза важно:

– Виждам, че всички сте добри певци и големи майстори, но от вашите песни малко разбрах. Само петелът, когото познавам от малък, моето ухо добре схвана, разбра и хареса – него избирам за придворен певец.

Птичките се разотидоха – всяка там, откъдето бе дошла.

А петелът остана да пее на пуяка в неговите царски тържествени дни.

КРАЙ

© Елин Пелин

Издание: Елин Пелин. Приказки, Съчинения в шест тома, Том 5

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10998>]